Sinapinsiemen

4/2017

Aina siellä, missä jokin yhteisö elää sovituksen käyteaineena tässä suuressa yhteisössä, kirkossa, muuttuu mahdoton mahdolliseksi.

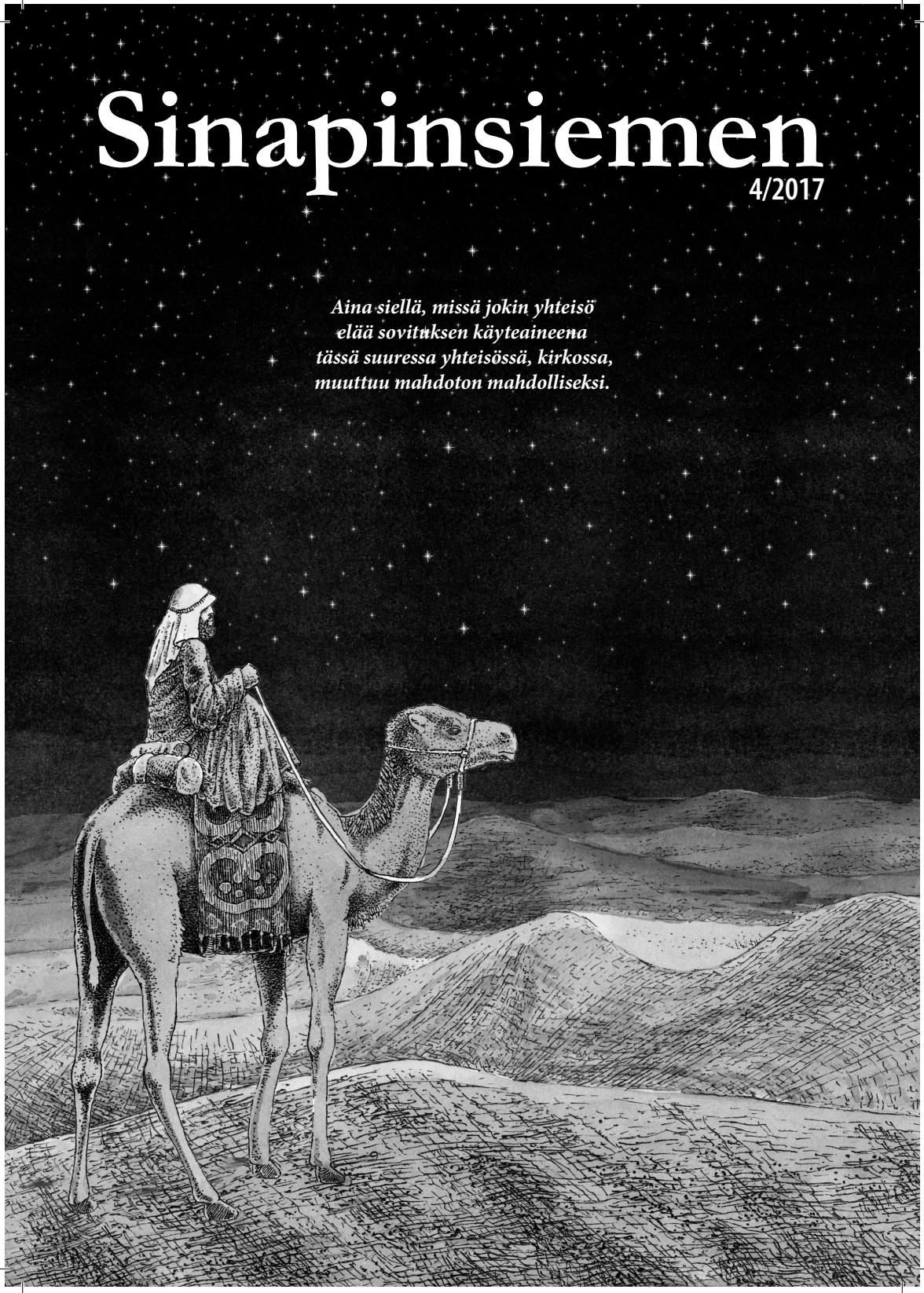

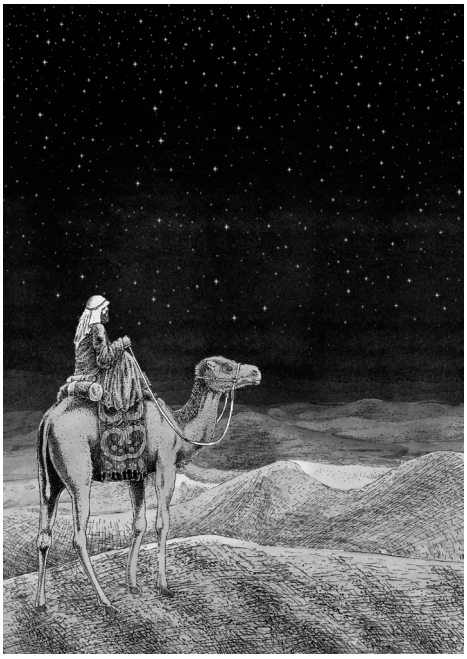

KANNEN KUVA: JUSSI JÄÄSKELÄINEN
*kuvitus on myös **aarreaitta.net** nettisivulla.*

Sinapinsiemen ry

Yhdistyksen puheenjohtaja

Juha Leinonen, puh. 050-3014 993
puheenjohtaja@sinapinsiemen.fi
puh. 050-3014 993

Sihteeri

Riki Kuivalainen
sihteeri@sinapinsiemen.fi
puh. 040-5814857
(mieluiten tekstiviestit)

Rahastonhoitaja ja kirjakauppavastaava

Leena Levonen
kirjat@sinapinsiemen.fi
puh. 040-503 8246

Kummisihteeri

Matti Kristola
kummisihteeri@sinapinsiemen.fi
puh. 040-5496 947

www.sinapinsiemen.fi
Facebook: **Sinapinsiemen ry**

Tilit

Yhdistyksen tili: **FI40 5104 0020 1230 75** (Op)
- kirjakauppa ja jäsenmaksut

Kummityön tili: **FI52 2185 1800 1334 40**
- Viitenumero kummilapsityöhön **600400**
- Viitenumero Komin tukemiseksi **600811**
- Viitenumero yleislahjoittajille **602 000**

TÄSSÄ LEHDESSÄ

Pääkirjoitus *- Matleena Ikola* 4

Takapenkin turinoita *- Juhani Veikkola* 6
Tuonelan virta ei ole Taivasten valtakunnan rajajoki

Näissä nahoissa *- Elsa Sihvola* 8

Sinapinsiemen ilmoitustaulu 10
Syyskokousterveiset - Juha Leinonen
Sinapinsiemenen toimintasuunnitelma
Kutsu Fransiskus-päivään

Rauhan rajamailla *- Katri Kuusikallio* 18

Tunnelmia hiljaisuuden retriitissä *- Eija Honkala* 20

Mielen rajoilla *- Hanna Pihlajamäki* 24

Rajapyykillä *- Sinikka Vuento* 26

Taizen terveiset *- Marja Väinölä* 39

PÄÄKIRJOITUS
PIMEÄ AIKA

TEKSTI:MATLEENA IKOLA

Pimeä aika tuo mukanaan hiljaisuuden. Kaikki on kuin välitilassa, odotuksessa. Odotamme valoa, jonka joulu ja tuleva kevät tuovat mukanaan. Odotamme kokemusta siitä, kuinka kaikki herää jälleen eloon. Keikumme rajalla, valon ja kuoleman laakson varjojen välillä. On pienestä kiinni, kumpi todellisuus saa sisällämme enemmän sijaa.

Tässä lehdessä puhutaan rajoista. Millaisia rajoja arjessamme on, keiden välille niitä piirrämme? Mitkä rajoista ovat tarpeellisia, mitkä taas pelon aiheuttamia? Missä kulkee arkisen todellisuutemme ja Jumalan valtakunnan raja?

Joulun alla voimme Anna-Maija Raittilan tavoin myös kysyä, että mitä merkitsi se, että Jumalamme syntyi tähän maailmaan - pienenä, viattomana lapsena? Keskelle sellaista köyhyyttä, joka oli nuorelle kihlaparille äärimmäisen totta, keskelle ristiriitaisia tunteita, häpeää ja yksinäisyyttäkin, keskelle pimeää tallia, jonne Joosef ja Maria olivat monen ovien sulkemisen, monen hylätyksi tulemisen jälkeen päätyneet.

Mitä se merkitsee, että juuri tuo lapsi, tuo seimen lapsi, on meidän Vapahtajamme? Tämä kaikkein hylätyin, tämä kaikkein yksinäisin. Sitäkö, että löydämme hänet aina kun joku tänään hylätty meitä koskettaa? Joku, jota emme aina osaa auttaa, mutta jos tarkkaan katsomme, jonka avuttomassa katseessa meitä katsookin Kristus?

Jeesus syntyy Betlehemin talliin, mutta myös kaikkialle, missä suuri kasvaa pieneksi. Missä valo voittaa pimeyden ja toivo elämän synkkyyden.

Hän syntyy sinne, missä lapsi huutaa ensimmäisen parkaisunsa nautojen ja lam-

paiden hajujen keskellä. Missä kirkas tähti syttyy osoittamaan pimeydessä tietä kohti toivoa. Missä työn ja elämän kuormien rasittamille ilmoitetaan ilosanoma vapautuksesta.

Missä rikkaus muuttuu vaatimattomuudeksi, valta veljeydeksi, synkkä jumalisuus inhimillisyydeksi. Siellä syntyy Kristus.

Hän syntyy sinne, missä nälkäiselle tarjotaan leipää. Missä koditon ja paleleva otetaan suojaan. Missä yksinäisen tai sairaan luo tullaan ja hänen vierellään viivytään. Missä ihmisen hätä kuullaan ja ollaan läsnä. Missä kaikkien vähäisempien, kaikkien kieroon katsottujen, syrjittyjen ja syrjäytettyjen oikeuksia puolustetaan ja osataan nähdä ihmisen lämpö. Siellä syntyy Kristus.

Hän syntyy sinne, missä siemen kätketään maahan, jotta se kantaisi satakertaisen sadon. Missä vanha ja nuutunut väistyy, jotta tuoreelle ja verevälle jää tilaa kasvuun. Missä kuihtuminen ja kaiken päättyminen, viimeinen piste, ei olekaan loppu vaan uuden ja avaramman alku. Siellä syntyy Kristus.

Hän syntyy myös sinne, missä kynttilöiden liekit kodeissa, kirkoissa ja hautausmailla puhkovat reikiä ajan ja ikuisuuden muuriin, maan ja taivaan välille, kuoleman varjon maasta kohti kirkkautta. Missä häly häipyy ja vaikeneminen kantaa kauemmas kuin mikään puhe. Missä ääni vaimenee, sanat vähenevät ja tiivistyvät Sanaan, joka jää kaikumaan kaiken hiljaisuuden yllä. Siellä syntyy Kristus. *(teksi sisältää otteita Anna-Maijan kirjoituksista)*

Siunattua joulunaikaa sinulle!
Toivottaa lehden päätoimittaja Matleena

TAKAPENKIN TURINOITA:

TUONELAN VIRTA EI OLE TAIVASTEN VALTAKUNNAN RAJAJOKI

TEKSTI: JUHANI VEIKKOLA

Hyvin yleinen ajattelutapa näyttää olevan, että Jumalan valtakunnan raja on kuolema. Sen rajan ylittäessämme astumme siihen todellisuuteen, jossa on Jumalan valtakunta, eli Taivasten valtakunta, jota nimitystä Jeesus tavallisimmin käytti. Kuoleman tuolla puolen on se Taivas, johon me pyrimme ja toivomme pääsevämme, kun kilvoittelemme hyvän uskon kilvoituksen täällä ajassa. Siellä uhkaa kuitenkin myös Helvetti eli kadotus, jos emme ole täällä ajassa ottaneet vastaan Jeesusta Kristusta vapahtajanamme ja eläneet hänen opetustensa mukaisesti.

Tämä on yksi kohtalokkaimpia vääristymiä Jeesuksen opetusten tulkinnassa. Kohtalokas siksi, että se muuntaa Jeesuksen sanoman aivan toiseksi kuin mitä se alun perin oli. Jeesus ei yleensä puhunut taivaaseen pääsemisestä vaan taivasten valtakunnan tulemisesta tai läsnäolosta, taivasten valtakunnan löytämisestä.

Kun fariseukset kysyivät Jeesukselta, milloin Jumalan valtakunta tulee, hän vastasi: *"Ei Jumalan valtakunta tule niin, että sen tulemista voidaan tarkkailla. Eikä voida sanoa: 'Se on täällä', tai: 'Se on tuolla.' Katsokaa: Jumalan valtakunta on teidän keskellänne"*, niin kuin nykyinen raamatunkäännös sen kääntää. Toinen mahdollinen käännöstapa on se, mikä oli vanhassa raamatunkäännöksessämme: *"sisällisesti teissä"*.

Taivasten valtakunta ei ole siis samaa kuin kuoleman jälkeinen todellisuus, vaan se on todellisuutta, joka on jo läsnä ja josta me tulemme tai emme tule osallisiksi jo

"Jumalan valtakunta on teidän keskellänne"

täällä. Kuolema ei ole se rajajoki, joka on ylitettävä sinne päästäkseen. Raja kulkee meissä ja meidän keskuudessamme.

Me olemme jo osallisia taivasten valtakunnasta, jos olemme ottaneet vastaan sovituksen sanoman luottaen Jeesukseen, joka on avannut meille kaikille pääsyn Isän luo yhden ja saman Hengen johdattamina. *"Te ette siis enää ole vieraita ja muukalaisia, vaan kuulutte Jumalan perheeseen, samaan kansaan kuin pyhät."* (Ef. 2:18-19). Voimme elää tämän todeksi joka sunnuntai, jossa polvistumme yhteiseen ruokapöytään toistemme ja myös edesmenneiden sukupolvien kanssa.

Toki me odotamme tämän elämän vaivojen ja vajavuuksien keskellä, että Taivasten valtakunta toteutuisi joskus kaikessa täyteydessään: rakkauden, ilon, rauhan, keskinäisen huolenpidon ja armon valtakuntana.

Mietin joskus, miltähän kirkko näyttäisi, jos se olisi elänyt / alkaisi elää sen valtakunnan todellisuudesta jo nyt eikä siirtäisi sitä kuoleman taakse.

Meitä varoitellaan joskus rakentamasta Jumalan valtakuntaa tähän maailmaan. Totta! Eihän se ole mikään rakennusprojekti!

Kirjoittaja on eläkkeellä oleva pappi ja teologian tohtori, joka toimi pitkään Sinapinsiemenen puheenjohtajana ja sen jälkeen tämän lehden toimittajana.

NÄISSÄ NAHOISSA

TEKSTI:ELSA SIHVOLA

Muistan kun ajatus kulki lävitseni ensimmäisen kerran: en ole ikinä pääsevä itseni ulkopuolelle. Tunsin itseni vankilaksi, jota katselin omien silmieni takaa. Niiden toisella puolella oli koko muu maailma. Niin kauan kuin elän, en pääse pakoon elämäni ainutlaatuisia aineksia, eikä kukaan voi astua sisäpuolelleni kokemaan minun kokemustani. Minuus on oma, ikuinen näkökulmani maailmaan ja maailman minuun.

Edelleen joskus suren, etten ole koskaan näkevä maailmasta kuin rajallisen todellisuuden, sen version, jollaisena se juuri minulle aukeaa tässä paikassa ja tänä aikana; siitä käsin, mitä olen kokenut, mihin uskonut, mistä kärsinyt ja minkä oppinut hyväksi ja pahaksi. Myöhemmin opin yliopistossa, ettei objektiivista tiedettäkään ole ja että viisas tutkija myöntää tämän.

Ei ole muuta paikkaa kohdata Jumalaakaan kuin näiden varovaisten rajojeni sisäpuolella. Maailmani rajat eivät silti pääty oman olemukseni ääriviivoihin. Siitä puhumattakaan, että ruumiin, mielen ja sielun rajat ovat näennäisiä nekin. Elämä on lukemattomien näkyvien ja näkymättömien rajojen kudelma, jonka keskellä kuljen erilaisten voimien vaikuttamana.

Rakkaus yhdistää meitä toisiimme näkymättömin, silti todellisin sitein. Paradoksaalisesti vasta toisen ihmisen hyvä kosketus piirtää ääriviivani näkyviin ja vahvistaa rajani. Ennakkoluulot, pelko, kateus, pettymys ja viha luovat erillisyyttä. Ne synnyttävät välillemme railoja, joihin kasvaa muureja, liki mahdottomia ylittää. Kunnes, jos hyvin käy, jostain murtautuu armo.

Mielessä alkaa yhtäkkiä soida pääsiäisvirsi: *”Kuka tuskaani hiljaa koskettaa, mistä riitaamme hymy leviää, alas syntiimme armo kumartuu.”* Henki, sinä kujeileva. Tule murtamaan kaikki väärät rajat.

Kirjoittaja on helsinkiläinen muusikko ja teologi, joka pitää lehdessä hartauspalstaa.

SINAPINSIEMENEN

MEIDÄN ON TULTAVA KÖYHIKSI

Sinapinsiemenen syyskokous ja seminaari pidettiin 11.11.2017 Helsingissä, Bulevardin seurakuntasalissa. Kokouksessa esiteltiin toimintasuunnitelma, joka on tänä vuonna muokattu vähän eri näköiseksi kuin aiempina vuosina. Uusi esitystapa toi raikkaammin esiin, mitä kaikkea yhdistys tekee. Sen vuoksi toimintasuunnitelma julkaistaan myös tässä lehdessä.

Tahtoisin nostaa toimintasuunnitelmasta muutamia uudenlaisia näkökulmia. **(1)** Olemme suunnitelleet lainvalmisteluun osallistumista siten, että antaisimme lausuntopyyntöjä Sinapinsiemenen tarkoitukseen liittyvistä asioista. Tämä on tullut helpommaksi ja mahdolliseksi oikeusministeriön tuottaman lausuntopalvelu.fi:n kautta. **(2)** Teemme lyhyen oppaan Taizéen yksin matkustamisesta ja sen jälkeen järjestämme yhteislähtö-tyylisesti matkoja, jossa "matkanjohtaja" antaa ohjeet, mistä hankkia matkaliput ja milloin, ja sitten mennään erikseen, mutta yhdessä. Tällainen tapa järjestää matka on paljon kevyempi kuin varsinaisen pakettimatkan luominen. **(3)** Helsingissä syntynee kesällä 2018 uusi, Kathoksen kaltainen nuorten aikuisten asuinyhteisö. **(4)** Taizén ystävät -facebook-ryhmässä on syntynyt keskustelua matalan profiilin vuosittaisesta tai kahden vuoden välein järjestettävästä tapahtumasta syksyisin, ja olemme tämän aivan alussa olevan tapahtuman suunnittelussa mukana.

Ukinrannan toiminta jatkuu myös. Ukinranta on edelleen asuinyhteisö, mutta yhteistyössä fransiskaanitertiäärien kanssa sinne syntyy toimintaa. Maria King, Ukinrannan emäntä, itsekin fransiskaanitertiääri, aikoo järjestää kerran kuukaudessa Maatilkku-nimistä tapahtumaa, jossa harjoitellaan konkreettisesti, miten eletään niin, että luomakunnan eheys säilyy. Rohkaisen kaikkia osallistumaan siihen! Kaikessa yhdistyksen toiminnassa ensi vuonna yritämme pitää keskeisenä teeman Oikeudenmukaisuus, rauha ja luomakunnan eheys (ORLE). Teema on peräisin Kirkkojen maailmanneuvoston 1980-luvulla alkaneesta liikehdinnästä.

Syysseminaarissa dominikaaniveli Gabriel Salmela, Studium Catholicum johtaja, piti meille alustuksen paavin ekoteologi-

ILMOITUSTAULU

TEKSTI: JUHA LEINONEN

sesta kiertokirje Laudato Si':stä. Sen äärellä meillä syntyi hyvää keskustelua ja monia toimintaideoita. Esimerkiksi yhdistyksen tapahtumiin osallistuvien henkilöiden matkustamisesta johtuvien päästöjen ilmastokompensointi YK:n alaisella climateneutralnow.org-sivustolla oli hyvä idea. Pohdimme myös jatkuvaa kampanjaa, jossa yhdistys kehottaisi kaikkia hyvän tahdon ihmisiä pidättäytymään lihasta ainakin keskiviikkoisin ja perjantaisin – tässä liitymme ekologisessa hengessä uudelleen kristikunnan vanhaan perinteeseen, mikä ei myöskään ole pahitteeksi. Syntyi myös ajatuksia konkreettisesta mielipidevaikuttamisesta siten, että kommunikoisimme yhdist yksen mukaisia viestejä oikeudenmukaisuudesta, rauhasta ja luomakunnan eheydestä kirkollisille ja poliittisille päättäjille.

Veli Gabrielin alustuksen pohjalta tuli selväksi, että maailman ekologinen kriisi vaatii meitä toimimaan nyt. Eri arvioiden mukaan aikaa muuttaa kurssia on muutamia kymmeniä vuosia; jotkut väittävät, että peli on jo menetetty. Mutta mitä voimme tehdä? Minulle keskustelusta jäi vahvasti esille ajatus köyhyydestä. Niin sanotut kehittyneet maat ovat riistäneet kehittyviä maita orjuuden ja riistokapitalismin kautta vuosisatoja, mutta nyt hyvinvointi ja kulutus lisääntyvät. He pyrkivät – mielestäni oikeutetusti – samaan elintasoon, mistä mekin olemme saaneet nauttia. Tämä on kuitenkin luonnon kannalta kestämätöntä. Yhtälailla on kestämätöntä, että me jatkamme riiston hedelmien nauttimista yrittäen ylläpitää omaa elintasoamme.

"Tehän tunnette Herramme Jeesuksen Kristuksen armon: hän oli rikas mutta tuli köyhäksi teidän vuoksenne, jotta te rikastuisitte hänen köyhyydestään." (2. Kor. 8:9) Kun pohdin seminaarin keskusteluja, minun mielestäni yksi sen keskeisistä ajatuksista oli, että länsimaisen ihmisen, siis meidän, on jälleen tultava köyhiksi. Mitä tämä tarkoittaa ja miten se tapahtuu jääköön ensi vuoden pohdinnaksi!

Kirjoittaja on Sinapinsiemenen puheenjohtaja.

SINAPINSIEMENEN

Vuoden 2018 toimintasuunnitelman perustana ovat yhdistyksen säännöt, jotka määrittävät yhdistyksen tarkoituksen (4§) ja toimintamuodot (5§). Vuoden 2018 toiminnan painopisteet ovat:

1. **Oikeudenmukaisuus, rauha ja luomakunnan eheys (ORLE) kaikkeen toimintaan liittyvänä teemana**

2. **Ukinrannan yhteisön tukeminen ja sen toiminnan kehittäminen yhdessä fransiskaanitertiäärien kanssa**

3. **Yhdistyksen ja sen kansainvälisen diakonian tunnettavuuden lisääminen (jäsenhankinta)**

INFORMAATION TUOTTAMINEN JA LEVITTÄMINEN

- **Tiedon tuottaminen ja levittäminen.** Yhdistys tuottaa tietoa tarkoituksensa mukaisesta elämänmuodosta, erityisesti teemasta Oikeudenmukaisuus, rauha ja luomakunnan eheys (ORLE). Yhdistys rohkaisee jäseniään tuottamaan ja jakamaan informaatiota yhdistyksen tarkoituksen mukaisesta elämänmuodosta, ja levittää tuotettua informaatiota erityisesti yhdistyksen jäsenlehdessä, kotisivuilla ja kustannustoiminnassa.

- **Tapahtumien järjestäminen.** Yhdistys rohkaisee jäseniään järjestämään yhdistyksen nimissä paikkakunnillaan vaihtoehtoista elämäntapaa käsitteleviä tilaisuuksia ja järjestämään Taizé-henkisiä rukoushetkiä yhteistyössä paikallisseurakuntien ja yhteisöjen kanssa. Yhdistys järjestää myös yleisiä kokouksia, joissa käsitellään yhdistyksen tarkoituksen mukaista elämänmuotoa. Sääntömääräisten kokousten yhteydessä järjestetään seminaari jostain aiheeseen liittyvästä teemasta.

TOIMINTASUUNNITELMA

- **Taizé-aiheinen tapahtuma.** Yhdistys osallistuu syksyllä 2018 järjestettävän Taizé-tapahtuman suunnitteluun ja toteutukseen.

- **Lainsäädäntöprosessin seuraaminen.** Yhdistys seuraa valtiollista lainsäädäntöprosessia ja antaa lausuntoja tilanteissa, joissa säädettävät lait liittyvät yhdistyksen tarkoitukseen.

- **Retriittitoiminta.** Yhdistys tukee elämänmuotoonsa liittyvää yksinkertaisuutta edistämällä hiljaisuuden viljelyä retriittien järjestämisen kautta. Vuoden aikana yhdistys järjestää 2-4 retriittiä.

- **Kirjamyynti.** Yhdistys ylläpitää pientä myymälää ensisijaisesti verkkokauppana. Siellä myydään kirjoja, musiikkia, lahjatavaroita ja muuta materiaalia, jotka liittyvät yhdistyksen tarkoitukseen ja toimintaan.

- **Kustannustoiminta.** Toimintavuoden aikana valmistellaan suomennoksia ja antologiajulkaisua Short Writings from Taizé -kirjasarjasta, Sources of Taizé -kirjasta ja veli Rogerin meditaatiokirjasta.

- **Taizé-teemaan liittyvä tiedottaminen.** Yhdistys tiedottaa Taizé-henkisestä toiminnasta ja matkoista Ranskan Taizé-yhteisöön ja sen järjestämiin kokouksiin Euroopassa, sekä rohkaisee jäseniään järjestämään matkoja Taizé-yhteisöön. Yhdistys julkaisee sähköisesti oppaan Taizéen yksin matkustamisesta. Yhdistys järjestää vuonna 2018 kaksi yhteislähtö-tyyppistä matkaa Taizéhen, yhden toukokuussa ja yhden elokuussa. Yhteislähtö-matkoissa kerrotaan ennalta, millä yhteyksillä on tarkoitus kulkea; kukin matkalle lähtijä hankkii liput itse, vaikka kulkeminen tapahtuukin yhdessä.

- **Opas siemenyhteisöjen perustamiseen.** Yhdistys opastaa suomalaisia seurakuntia yhdistyksen tarkoituksen mukaista elämänmuotoa elävien siemenyhteisöjen perustamisessa seurakuntien toiminnan yhteyteen. Tässä yhdistys tekee yhteistyötä muiden yhteisöllisyyttä tukevien yhdistysten kanssa.

YHTEISÖJEN TUKEMINEN

- **Ukinranta.** Yhdistys tukee Ukinrannan yhteisöä, joka on Sinapinsiemen toiminnan keskus. Ukinrannan yhteisön muodostavat sen 5-7 jäsentä: yhteisön emäntä ja isäntä (**Maria** ja **Robin King**) vuokraavat Keltaisesta talosta yläkerran asuntoa, ja yhteisön muut jäsenet vuokraavat Sinisen talon yläkerrasta huoneita. Sinisen talon alakerrassa on majoitustilaa Ukinrannassa vieraileville varten. Fransiskaanitertiäärit vuokraavat yhdessä yhtä huonetta Sinisen talon yläkerrasta. Ukinrannassa toteutetaan myös muuta yhdistyksen toimintaa, missä mukana ovat myös fransiskaanitertiäärit.

- **Vuoden 2018 aikana Ukinrannassa toteutetaan kuukausittain Maatilkku-tapahtumia**, jossa opetellaan yhdessä käytännönläheisesti, miten oikeus, rauha ja luomakunnan eheys voivat näkyä omassa elämässä. Lisäksi paikan ylläpitoon kuuluviin tehtäviin kutsutaan talkoisiin yhteisöä auttamaan myös yhdistyksen jäseniä.

- **Kathos.** Yhdistys tukee myös Kathos-asuinyhteisöä, joka elää Helsingin Punavuoressa ja toteuttaa yhdistyksen elämänmuotoa hieman eri tavalla kuin Ukinrannassa. Kaupunkimaisemmassa yhteisössä asuu yhteensä 4 nuorta aikuista, joita kutsutaan mukaan yhdistyksen toimintaan.

- **Uusi yhteisö Helsingissä.** Helsinkiin perustetaan toinen asuinyhteisö. Asuinyhteisön tarkoitus on olla samantyyppinen kuin Kathos-yhteisö. Yhteisö ei tuota kuluja yhdistykselle.

- **Kansainvälinen diakonia: ESP.** Yhdistys tukee yhteisöjä kansainvälisestä harjoittamalla kansainvälistä diakoniaa. Yhdistys kerää varoja Intian kummilapsitoimintaan Education Sponsorship Programme -ohjelman kautta. Intian yhteyshenkilönä ovat isä **Fernando Franco** sekä **John Dsouza**.

- **Kansainvälinen diakonia: Kom.** Yhdistys keää varoja myös entisen stipendiaattinsa **Karong Thanghao Komin** koulukotia ja koulua (Kiitos Inn) varten. Yhdistys tukee Komin tarvitsemaa kansalaisjärjestöjen johtamisen jatkokoulutusta Intiassa. Yhdistys pyrkii toimintavuonna tekemään kansainvälisen diakonian kohteita tunnetummiksi.

YHTEYKSIEN YLLÄPITÄMINEN

- **Jäsenyydet muissa järjestöissä.** Yhdistys on Kirkkopalvelut ry:n jäsen ja Suomen Ekumeenisen Neuvoston kumppanuusjärjestö, ja edistää niiden kautta asiaansa. Yhdistyksen yleiskokousedustajana SEN:issä toimii kolmivuotiskaudella 2018–2020 **Kristiina Kallinen**. Yhdistys on lähettänyt jaostotyöskentelyyn **Pauliina Kainulaisen** ja **Katri Kuusikallion**.

- **Yhteydet muihin toimijoihin ja järjestöihin.** Yhdistys pitää yhteyttä hiljaisuuden taloihin ja retriittejä järjestäviin tahoihin, Hiljaisuuden ystäviin ja San Damianon osuuskuntaan. Lähetysseuraan, joka on Ukinrannan vuokranantaja, pidetään yhteyttä säännöllisesti.

- **Yhteydet kirkkoon.** Yhdistys pitää yhteyttä Kangasalan seurakuntaan, Tampereen seurakuntiin ja hiippakuntaan sekä Kirkkohallitukseen. Ukinrannan ja Kangasalan seurakunnan välillä keskustellaan mahdollisesta yhteistyösopimuksesta. Yhdistys osallistuu Kirkkohallituksen järjestämään hengellistä elämää koskevaan neuvotteluun.

- **Yhteydet ulkomaille.** Yhteyttä pidetään erityisesti Intiassa olevaan ESP-ohjelmaan sekä Komiin. Yhteyttä pidetään Taizén yhteisöön Ranskassa sekä Grandchampin yhteisöön Sveitsissä. Yhteyttä pidetään myös Hillfieldin yhteisöön Englannissa.

- **Yhteydenpito jäsenistöön.** Jäsenistön kesken ja jäsenistölle viestitään seuraavien kanavien kautta: **(a)** sähköpostilista, **(b)** Facebook-ryhmä, **(c)** Facebook-sivu, **(d)** verkkosivut, **(e)** jäsenlehti Sinapinsiemen.

KUTSU FRANSISKUS-PÄIVÄÄN

"Ilo, nöyryys ja rakkaus - päivä Fransiskus Assisilaisen seurassa" järjestetään **Aitolahden kirkolla** (**Jenseninkatu 4**), **Tampereella**, **lauantaina 17.2.2018** alkaen **klo 9** ja päättyen **klo 16** alkavaan messuun.

Neljä fransiskaania, lupaukset antanutta Kolmannen sääntökunnan jäsentä, kertoo itselleen merkittävän tarinan Fransiskuksesta ja Kolmannen sääntökunnan jäsenyyden merkityksestä. Keskustelu ryhmissä näitten "elävien kirjojen" kanssa. Lounaan jälkeen Aurinkolaulu-pyhiinvaellus kirkossa ja pihapiirissä. ORLE-pajat klo 14 fransiskaanitertiäärien johdolla "oikeudenmukaisuudesta, rauhasta ja luomakunnan eheydestä" ja fransiskaaninen messu päätteeksi. Päivän aikana on tarjolla lounas ja kahvit, joista peritään maksu. Tiedostelut pastori **Jussi Holopainen 040 - 804 8105** ja ilmoittautumiset **12.2.2018** mennessä **paivi.siltanen@evl.fi.**

Meille on syntynyt Vapahtaja

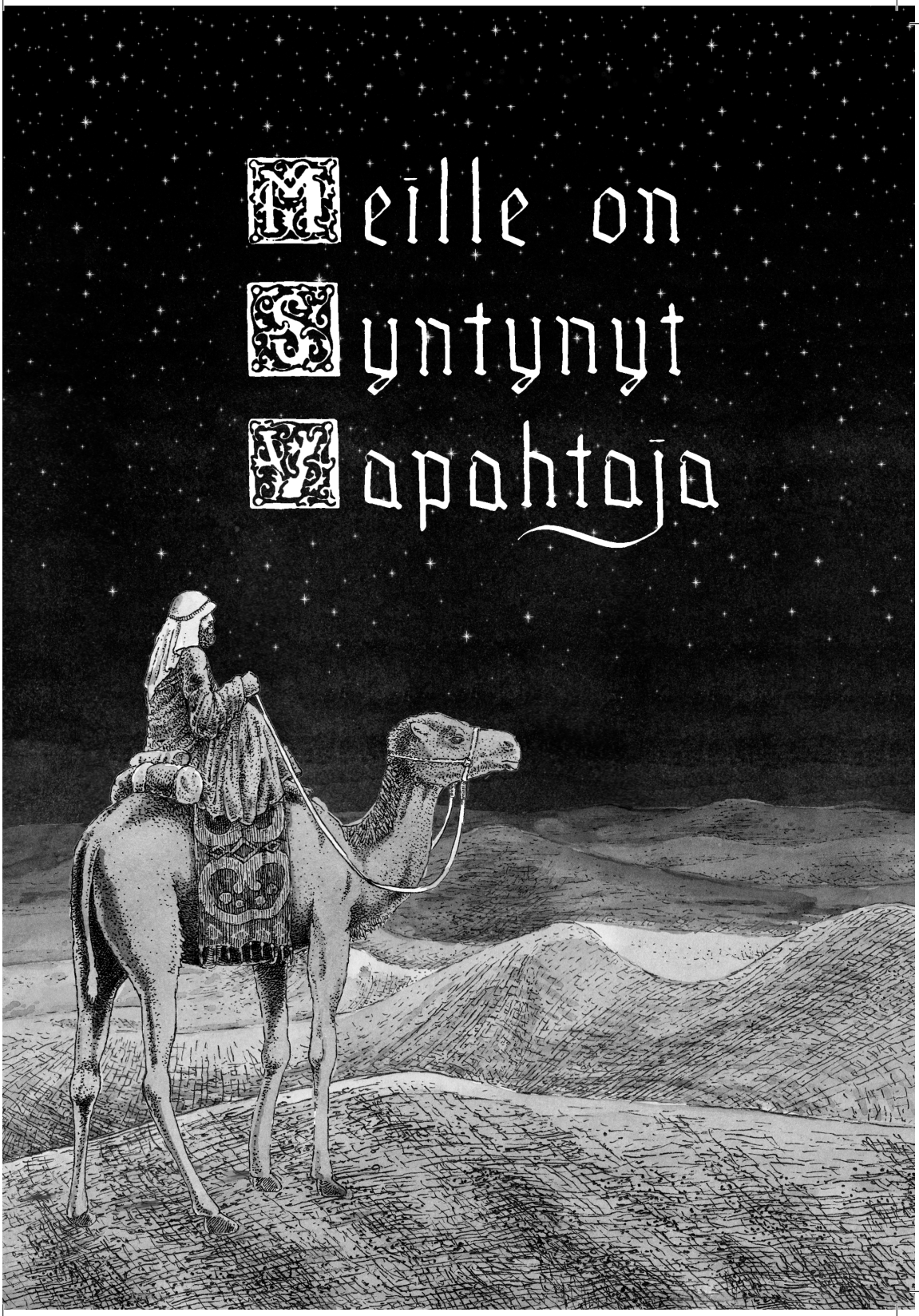

RAUHAN RAJAMAILLA

TEKSTI: KATRI KUUSIKALLIO

Harva asia herättää niin paljon ristiriitaisia tunteita ja ajatuksia kuin sota, erityisesti Suomen sodat. Aiheen ajatteleminenkin aiheuttaa toisilleen vastakkaisia tunteita, vihaamyötätuntoa, inhoa-ihailua, naurua-itkua ja halun toimia ja halun vaieta. Sana ”isänmaallinen” viittaa nykyään ääripäihin, uusnatseihin tai yhä harveneviin, vanheneviin veteraaneihin. Uusnatsit haluavat suojella kansaa ja säilyttää sen ”puhtauden”. Veteraanit ovat taistelleet tämän maan vapauden puolesta. Suurin osa asettuu välimaastoon ehkä tiedostamatta selkeästi, mitä sodistamme nyt ajattelisi. Sodan todellisuus etääntyy arjestamme. Kansainväliset yhteistyökuviot lisääntyvät.

Kävin katsomassa uuden Tuntemattoman sotilaan. Katsoin sitä herkeämättä kuin dokumenttia. Ei sen vuoksi, että tuntisin tai opiskelisin siitä sotahistoriaa, vaan siksi, että elokuva oli hyvin tehty; se tempaisi mukaansa. Sen myötä pääsi eläytymään ihmisten sisäisiin liikkeisiin. Koko tunteiden kirjo ja inhimillisyys tulivat esiin, pelko ja herkkyys, toivo ja toivottomuus, mielen eheys ja mielen särkyminen, huumori, läheisyyden kaipuu, oma tahto vastaan järjettömiltä näyttävät käskyt. Vaikeat valinnat, syyllisyys, häpeä. Moni mies turvautui Jumalaan; yhdessä laulettiin virsiä ja kaveri rukoili kuolevalle Isä meidän-rukouksen. Jumalaa rukoili vastapuolenkin ”vihollinen”, ihminen. Raadollisimmillaan uskonto käytti valtion tilannetta ja ihmisten hätää hyväksi julistustoiminnassaan ja valtio samoin uskontoa saadakseen miehistä kaiken irti.

Ennen näytäntöä eräs tuttavani kertoi, että hän oli nähnyt Edvin Laineen version Tuntemattomasta sotilaasta ainakin 25 kertaa. Hänen isänsä oli ollut sodassa, eturintamassa. En tiennyt sitä. Ystäväni, jonka kanssa menin elokuvaa katsomaan, sanoi etukäteen, että koville ottaa. Hänen vanhempansa rakastuivat parikymppisinä ja kun nuorukaisen piti lähteä sotaan,

"Kokonaisuudessaan sodan perinnön ja itsenäisyyden kuuluu yhdistää meitä."

nuorikko seurasi mukana. Itseäni melkein hävetti, että isoisäni oli tietämäni mukaan sodassa ”vain” kuljetusmies, koska oli autoalan ammattilainen.

Varasin elokuvan katsomiseen nenäliinoja mukaan. Niille tuli käyttöä vasta elokuvan loputtua. Kaikki tuntui niin turhalta, koko sota. Sota on tuhoavaa, sekä sen aikana että sen jälkeen vielä pitkään. Hengissä selvinneet olivat joutuneet venymään yli rajojensa monet kerrat. Sota loppui, mutta uupuneet, traumatisoituneet ihmiset joutuivat siitä eteenkin päin koville, useat ilman henkistä apua, jota olisivat kipeästi tarvinneet. Pelkkä aika ei paranna.

Samalla siitä kaikesta on niin vähän aikaa. Sotien perinnöstä olemme kansana osallisia. Taloudellinen kasvutarinamme on huikea. Pelkällä työnteolla maata ja ihmisiä ei kuitenkaan rakenneta uudelleen. Tarvitaan sodan vaikutusten käsittelyä ja tunne- ja vuorovaikutustaitojen opettelua useassa sukupolvessa eteenpäin. Uudet yhteiskunnalliset kysymykset ovat ajankohtaisia. Meillä on vielä paljon opittavaa rakentavasta keskustelukulttuurista. Eri mieltä voi olla, mutta vihalle ja syrjinnälle ei pidä antaa tilaa.

Kokonaisuudessaan sodan perinnön ja itsenäisyyden kuuluu yhdistää meitä. Hyvä asioiden tila ei pysy yllä itsestään. Rauhan ylläpitämisen ja rakentamisen eteen on tehtävä töitä. Tarvitaan selkeää puhetta hyvästä, kaikkivaltiaasta Jumalasta, johon saa turvata, mutta jota ei voi käyttää väärin omien tarkoitusperien oikeuttamiseksi, ei sodassa eikä rauhan ajan haasteissa.

Älä käytä väärin Herran, Jumalasi nimeä. Meidän tulee niin pelätä ja rakastaa Jumalaa, että emme hänen nimessään toivota pahaa, vanno, noidu, valehtele, emmekä petä, vaan huudamme hänen nimeään avuksi kaikessa hädässämme, rukoilemme, ylistämme ja kiitämme sitä. (Lutherin Vähä Katekismus)

"Kirjoittaja on aikuistyön pappi ja TSSF, Sinapinsiemen vuodesta 2002.”

RETRIITIN HILJAISUUDESSA

TEKSTI: EIJA HONKALA

Tunnelmia hiljaisuuden retriitissä

Huomioni kiinnittyy ilmoitukseen Hiljaisuuden retriitistä Heponiemessä. Teemana on sisäisen tyhjyyden kohtaamisen vaikeus. Jostain syystä aihe alkaa tuntua tärkeältä. Arjen kiireessä tuntuu usein siltä, että se oma sisin, todellinen minä jää kiireessä vain arvailujen varaan. Etäiseksi itseltä. Tuntuu tärkeältä uskaltaa mennä sitä kohti. Kannattaisiko siihen uhrata kokonainen viikonloppu, pohdiskelen?

Olosuhteet ovat suosiolliset, joten päätän lähteä. Mieheni heittää minut Karjalohjalle ja jatkaa itse matkaansa mökillemme. Automatkalla rupatellaan alkavasta lumipyrystä ja harmillisista hidasteista moottoritiellä. Elämme tässä ja nyt.

Heponiemi löytyy pimeyden keskeltä, mutkaisen tien jälkeen. Vastaanotto on lämmin ja pääsen saamillani avaimilla valaistuun ja siistiin huoneeseen. Tämä on nyt kotini ja kiinnekohtani kahden päivän ajan. Hyvästelen mieheni. Olo on autio, mutta odottava.

Ohjelma alkaa ruokailulla. Katselen ihmisiä ympärilläni. He ovat tulleet etsimään oletettavasti samaa kuin minäkin. Pyörittelemme kohteliaita tervehdyksiä, hiljaisuus ei ole vielä alkanut. Meitä ei esitellä toisillemme, retriitissä saamme olla rauhassa, omia ajatuksiamme varten, vailla esittämisen paineita. Ilta jatkuu rukous- ja mietiskelyhetkellä kappelissa. Haemme paikkamme lepojakkaroilla tai patjoilla. Mietin, uskallanko ottaa istuinpaikan vetäjien vierestä, koska minulla on vaikeuksia puheen kuulemisessa. Etten vaan vaikuttaisi joltain...

Ajatuksia päivien kuluessa

Seuraava päivä jatkuu kuten edellinenkin: tapahtuma seuraa toistaan. Kello ja ohjelma ovat koko ajan käteni ulottuvilla. Suunnittelen, mitä kautta kuljen ja mitä varusteita otan mukaani seuraavaan sessioon. Pitääkö mennä varaamaan ajoissa paikkaa.. En edes huomaa, etten ole puhunut koko päivänä sanaakaan, koska olen lähes kaiken aikaa yhdessä toisten kanssa. Se tuntuu helpolta. Ei ole tarvetta sanoa. Illal-

"Miksi tämä Jumala, jonka pitäisi olla tästäkin retriitistä vastuussa, ei ole tuonut minulle rauhaa?"

la menen hiljaiseen saunaan. Tunnen syyllisyyttä saunaoluesta jonka olin salakuljettanut kotoa.

Meditaatiohetket ovat antoisia. Teemme erilaisia harjoitteita, joissa olemme suhteessa Jumalaan: kuulijoina, vastaajina ja kokijoina. Mietimme omaa elämäämme.

Toinen aamu, edessä lähtöpäivä. Herään raskaissa tunnelmissa. Olin odottanut näiltä päiviltä jotain erityistä, ratkaisua sisäiseen hälinääni. Rauhaa. Mutta mikään ei ole muuttunut. Riennän täälläkin ohjelma ja kello kädessäni: Yritän hyödyntää olemiseni, teen muistiinpanoja, tutkin vanhoja merkintöjäni, luen kiireellä mielenkiintoista kirjaa ja kirjaan ylös tärkeimpiä kohtia.

Miksi tämä Jumala, jonka pitäisi olla tästäkin retriitistä vastuussa, ei ole tuonut minulle rauhaa? Taidan olla hiukan pettynyt.

Aamiaisen aikana istumme kaikki hiljaa ja katselemme ikkunan takaa avautuvaa hämärää talvimaisemaa. Hiljainen huilumusiikki soi taustalla ja vain vaimea lusikoiden kilinä on juuri ja juuri kuultavissa. Väsyttää.

Löytyykö toivomani?

Mikä on se, mikä estää minua pysähtymästä? Kysymys on oleellinen. Tajuan olevani täällä juuri siksi.Yhtäkkiä tiedän: jatkan täällä samaa elämisen tapaa kuin yleensäkin. Yritän hyödyntää, suunnitella ja suorittaa myös tämän retriitin. Kysyn myös laajemmin: miksi yleensäkin olen mukana kaikenlaisissa järjestöissä, kuoroissa ja ryhmissä niin, ettei aikaa tunnu jäävän lepoon. Olen selittänyt itselleni ja muille, että tällainen aktiivinen elämä on juuri sitä arvojeni mukaista, hyvää elämää. Ja kun en tiedä paljonko sitä on jäljellä, siihen pitää juuri nyt osallistua täysillä.

Arvojeni mukaista? Hiljaista aamumaisemaa katsellessani tajuan, että tekemisteni taustalla on pohjimmiltaan tarve tuntea itseni hyödylliseksi ja vastata odotuksiin, jotka olen itselleni asettanut. Jotta tulisin hyväksytyksi ja huomioonotetuksi. Tiedän, että tälle nähdyksi tulemisen halulle on omat juurensa menneisyydessäni. Tiedän myös, etten ole ainoa ihminen, joka etsii hyväksyntää. Me teemme sitä kaikki.

"Voimme löytää sisältämme Jumalan, joka yhdistää meidät rakkauteen myös toistemme kanssa."

Jatkan huoneessani Henry Nouwenin kirjan "Tässä ja nyt" lukemista. Ihmeekseni huomaan, että hän sattumoisin kirjoittaa juuri näistä samoista aiheista. Kun elämme menneen ja tulevan kaaoksessa ja yritämme suorittaa, olemme eksyksissä itsestämme. Emme kuule sisimpämme hentoja viestejä siitä, mihin suuntaan meidän olisi hyvä mennä. Emme uskalla lähestyä sisäistä tyhjyyttämme, koska pelkkä tyhjyys on onttoa ja pelottavaa. Nouwen kuitenkin sanoo, että voimme löytää sisältämme Jumalan, joka yhdistää meidät rakkauteen myös toistemme kanssa. Tämä rauhan ja rakkauden löytäminen poistaa tyhjyytemme. Nouwen tarjoaa keinoja tämän sisällön löytämiseen: hän kehottaa keskittymään hiljaisuuden etsintään päivittäin vaikka vain hetkeksi, toistamaan tiettyjä hiljaisuuteen johdattelevia sanoja, lukemaaan tekstejä Raamatusta ja hakeutumaan ajoittain samanhenkisten seuraan.

Eli ratkaisu on keskittyminen ulkoisen sijaan sisäiseen. Sen ehtona on uskallus nähdä itsensä rehellisesti ja tunnustaa esteensä. Jos löytää tätä kautta elämälleen uuden mielekkyyden tulisi uskaltaa elää näiden suuntaviittojen mukaisesti.

Muutoksella on mahdollisuus…

Muutos ei ole helppo. Nouwen lohduttaakin, että tämä prosessi voi viedä aikaa. Jumala ei tee asioita simsalabim, vaan muuttaa meitä pikkuhiljaa sisältä päin.

Löysinkö siis retriitistä jotakin? Kyllä. Oikean suunnan, jolle siirtymistä työstän hitaasti ja vastaan hangoitellen. Luotan kuitenkin: Hän joka on antanut niin paljon hyvää, ei lopeta työtään. Minunkaan kohdallani.

Kirjoittaja on eläkkeellä oleva psykologi ja psykoterapeutti, joka kirjoittaa blogia nimeltään "Maan korven kulkijoita".

MIELEN RAJOILLA

TEKSTI: HANNA PIHLAJAMÄKI

Tselleni arkipäivässä tutut mielenterveyden rajat ovat yhä yhteiskunnassamme surullisen hävettyjä. Henkisesti on yleensä helpompaa kohdata ihminen, jonka jalka on vaikka murtunut kuin jonka mieli on järkkynyt. Nämä sairaudet aiheuttavat syvää häpeää ja torjuntaakin usein, vaikka uskaltaisin väittää, että lähes jokaisen suku- tai ystäväpiirissä on joku, jonka mieli on jossain vaiheessa järkkynyt tai sairastunut. Vaan en minäkään hoitajana psykiatrisella osastolla koe päivittäin "pelkkiä hulluja" kohtaavani.

Kuka sitten on mielisairas? Onko meillä kellään täydellinen mielenterveys? Sairastuisiko kuka tahansa tietyissä olosuhteissa? Ovatko nämä asiat universaaleja ja ajattomia, vai onko kaikki vain paikallista ja ajallista? Ihmisen mieleen on vaikeaa vetää rajoja. Jos sairastuu flunssaan, niin kukaan tuskin luulee sen olevan osa persoonallisuuttaan. Monesti kuitenkin esimerkiksi vaikea skitsofrenia tai nuorella iällä tullut syömishäiriö nappaa niin suuren osan olemassaolosta, että persoonaa sairauden takaa on vaikeaa nähdä. Puhumattakaan persoonallisuushäiriöistä.

Välillä tuntui olevan muotiakin, että naistenlehtienkin avulla saattoi näppärään tehdä narsismi-diagnoosin läheisilleen, mutta todellisuudessa asia ei ole aivan yksinkertainen. Meissä kaikissa kun kuuluukin olla narsistisia piirteitä, mutta koska piirteitä on niin paljon, että voidaan puhua persoonallisuushäiriöstä? Toki tutkimiseen on tapansa ja tautiluokituksestakin koodeja löytyy, mutta onko ihmisellä sairaus, jos kyseessä on asia, joka on osa hänen persoonallisuuttaan? Määrittelyt toki auttavat ihmisiä saamaan oikeaa apua oikeaan vaivaan, mutta pahimmillaan koko ihminen kutistuu diagnoosinsa alle omassa ja muiden mielissä ja kokee väheksyntää.

Ehkäpä juuri selkeiden rajojen puuttumisen vuoksi mielisairaudet tuntuvat pelottavilta. Ihminen kun voi päällepäin olla "normaalin" näköinen, mutta kantaa mielessään vaikka mitä. Ja onhan monia trillereitä ja kauhuelokuviakin tehty siitä, että joku ihminen paljastuukin erilaiseksi kuin on luultu tai alkaa käyttäytyä oudosti. Onko se jopa pelottavampaa kuin kaikenmaailman kauhuötökät?

Oli ihminen millainen tahansa, hän haluaa tulla kohdelluksi kunnioittavasti. Itselläni on voimakas tarve yrittää ymmärtää kohtaamiani ihmisiä, eikä se aina helppoa ole. Tai sanotaanko vaikka näin: En edes kuvittele ymmärtäväni vaikkapa harhoja kokevan ihmisen kokemusta täysin, kun en ole itse harhoja kokenut. Ja kuitenkin: Vaikka varmaan useimmat ainakin nuorena ovat kokeneet olevansa "ainut outo", niin mitä kauemman tätä palloa tallaa, sen selvemmäksi tulee, että olemme kuitenkin kaikki niin samasta puusta veistettyjä. Kipuilemme elämässämme hyvin samanlaisten perustunteiden kanssa: Ilo, suru, viha, rakkaus... Ympäristöt vain muuttuvat.

Muutamia tärkeitä rajoja olen mielenterveyteen liittyen huomannut, kuten se, että uskaltaa myöntää jaksamisensa rajan. Kaikilla soisi olevan myös raja siinä miten sallii itseään kohdeltavan. Ja sitten kuitenkin olisi ihanaa myös kaataa raja-aitoja! Mielelle terveellistä on löytää oma mukavuusalue, mutta tärkeää olisi myös nähdä oman piirinsä ulkopuolelle ja tutustua täysin toisenlaisiin ajatuksiin ja kokemuksiin. Usein me ajattelemme löytyvän jotain outoa ja pelottavaa, mutta paljosta jäämme paitsi jos omien ennakkoluulojemme vangeiksi jäämme.

Kirjoittaja on Oulussa asuva psykiatrinen sairaanhoitaja.

MAAILMA TASKUUN:
RAJAPYYKILLÄ

TEKSTI JA KUVAT : SINIKKA VUENTO

Puhelimesta kuuluu iloisia kiljahduksia. – Ei voi olla totta mummu, sinä huijaat. Olin juuri kertonut lapsenlapselle, että askeleen astumalla pääsin ensin Suomesta Ruotsiin, sitten samalla tavalla Ruotsista Norjaan ja lopulta harppasin takaisin kotimaahan.

Viime elokuussa menimme kolmen valtakunnan rajapyykille Kilpisjärven yli laivalla. Edellisellä kerralla olin kiertänyt keltaisen betonipaalun sukset jalassa. Kalotti-alue on esimerkki siitä, miten kansat voivat elää rinnakkain rauhanomaisesti. Omat ja lasteni ensimmäiset ”ulkomaanmatkat” olivat piipahduksia Torniosta Haaparantaan. Vaikka vielä 60- ja 70-luvuilla rajan ylityksen huomasi, oli kuitenkin sellainen tunne, että mentiin kylään ystävällisten naapureiden luo. Nykyään rajaa ei enää juuri havaitse. Kielikin on monesti yhteistä ”meän kieltä”.

Maantieteelliset erot käsivarren Lapissa ovat kuitenkin huomattavat. Suomen

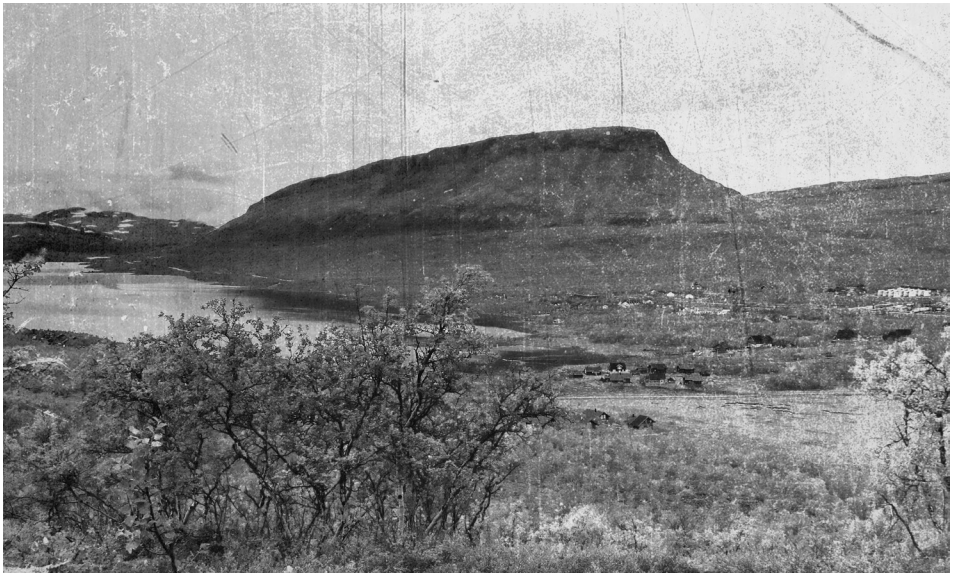

puolella tunturit kumpuilevat majesteettisiin korkeuksiinsa pyöreälakisin paljakoin. Norjaan mennessä taas vastaan tulee lumihuippuisia teräviä alppijonoja. Jo muutaman kilometrin päästä Suomen rajalta alkaa puusto runsastua. Vuorten rinteillä on kuusia ja mäntyjä ja lehtipuut ovat ihan oikean kokoisia.

Molemmat maisemat ovat upeita, mutta minä rakastan eniten meidän omaa Lappiamme. Tuntureiden rauhallinen rytmi tekee mielen tyyneksi. Tässä me olemme olleet vuosimiljoonia, kitukasvuisten tunturikoivujemme ja vielä matalampien vaivaiskoivujen peitossa. Pääset kiipeämään laellemme ilman esteitä, jos jalkasi nousee tarpeeksi kivirakkojen kohdalla.

Saanan portaat oli juuri purettu, kun saavuimme Kilpisjärvelle. Noustessamme tunturiin jouduimme väistelemään valtavia nuotioita, joissa lahonneita portaiden osia poltettiin. Väkeä oli paljon. Monet puikkelehtivat polulla koirien kanssa, jotkut jopa juoksivat ylös huipulle. Korviin kantautui suomen lisäksi espanjan-, ranskan-, saksan- tai jopa kiinankielistä puheensorinaa. Kieltämättä liikenne oli hieman liiankin vilkasta meille erämaapolkuihin tottuneille.

Seuraavina päivinä valitsimmekin Saanaa alempana kiertäviä tunturipolkuja. Rauha oli rikkumaton. Emme tarvinneet edes vettä mukaan, koska täytimme pullomme tunturipurosta. Sen virkistävämpää juomaa on turha etsiä.

Muistelimme haikeina kotimaan hyvin merkittyjä polkuja, kun yritimme seuraavana päivänä Norjan puolella nousta ylös vuorenrinnettä pitkin saksalaisten sotavankien rakentamaa ”tietä”. Se oli kasvanut lähes umpeen ja sateen takia polku oli vielä muuttunut mutavelliksi, jossa liukastelu tuntui jyrkässä maastossa melkein hengenvaaralliselta. Sitä sen rakentaminenkin oli ollut. 300:sta huoltotietä urakoineesta vangista vain 18 selvisi hengissä.

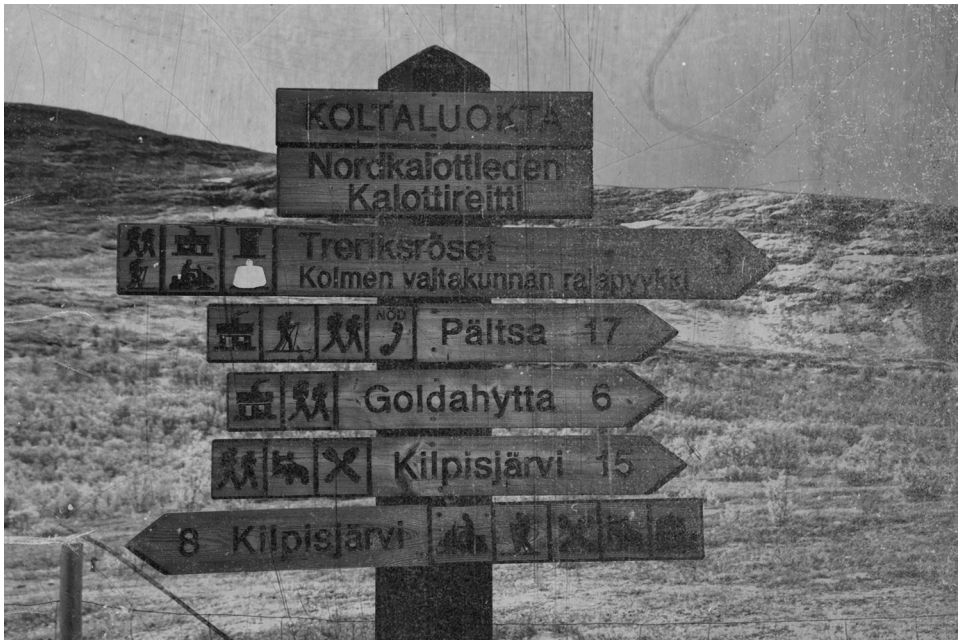

Kuunnellessaan lievästi ikävystyneenä meidän ylityslauluamme Kilpisjärven maisemista jälkikasvu tokaisi: – Miksette sitten mene sinne pitemmäksi aikaa. Vaikka koko vuodeksi?

Kysymys pysäytti. Olisiko meistä asumaan tuossa yksitoikkoisessa maisemassa myös kaamoksen pimeydessä? Osaisimme omaksua paikallisen väestön verkkaisen elämäntavan? Koskettaisiko luonnon suurenmoisuus samalla tavalla, kun siitä tulisi osa arkea?

Varmaa on, että ihmiset näissä tiettömissä erämaissa ovat joutuneet turvautumaan toistensa apuun. Rajapyykkejä tärkeämpää on ollut yhdessä löytää keinoja selviytyä ankarissa luonnonoloissa kaukana palveluista. Tästä on kokemuksia meidänkin perheessämme, kun kuopuksemme muutti asumaan Lapin eteiseen. Saimme kuulla hämmentyneitä kertomuksia, kuinka naapurit olivat tulleet auttamaan remonteissa ja muissa pulmatilanteissa. Maksusta ei puhettakaan.

Tuossa avarassa maisemassa vaeltaessaan tuntui melkein tragikoomiselta, että jossakin päin maailmaa yritetään raivokkaasti rakentaa raja-aitoja valtioiden välille sen sijaan, että käytettäisiin energia voimavarojen yhdistämiseen.

Kotona muistelen keltaista pyykkiä, joka pikemminkin yhdistää kuin erottaa kolme valtakuntaa. Kädessäni on kivi, jonka ostin laivarannassa ruotsalaiselta pikkutytöltä. Siihen on maalattu Ruotsin, Norjan ja Suomen liput ja iso punainen sydän niiden keskelle.

Sinne Lapin perukoille on näköjään joka vuosi vaellettava, vaikkapa vain siksi, ettei toivo inhimillisemmästä maailmasta sammuisi.

"Kirjoittaja on eläkkeellä oleva suomen kielen opettaja, joka on toiminut myös lehtien toimittajana ja tiedottajana erilaisissa organisaatioissa."

TAIZÉN TERVEISIÄ

TEKSTI JA KUVAT: MARJA VÄINÖLÄ

Kävin Taizéssä nyt marraskuisena viikonloppuna. Tuli tarve ladata hengellisiä akkuja, kun ei oltu koko vuonna ehditty siellä käydä. Nyt siis tällainen pikaretriitti. Nuori veli Rodrigo piti Raamattualustuksen. Keskusteluryhmät kokoontuivat.

Pyhäinpäivän ja pääsiäisen välinen aika on Taizéssa hiljaista. Mutta aina on muutamia nuoria aikuisia paikalla, ja aika usein he ovat toiselta mantereelta, Amerikasta tai Australiasta. Viikonlopuksi väkeä tulee sitten enemmän, yksin tai ryhmissä. Talviaikaan huolletaan paikkoja ja varusteita. Isot teltat puretaan ja pestään, jne. Eli tulijoille kyllä riittää talkootyötä!

Baselin tapaamista valmistellaan. Sitä silmällä pitäen veli Benoît piti nyt työpajan ympäristökysymyksistä, sillä Baselissa hänen pitäisi vetää yksi iltapäivä aiheesta "Kristillinen näkökulma ekologiaan". Kymmenkunta osallistujaa tuli parakkiin numero 15 keskustelemaan. Lyhyessä alustuksessaan veli Benoît mainitsi Patriarkka Bartolomeuksen keväisen vierailun Taizéssa, sillä ekumeeninen patriarkka on ollut varsinainen "vihreiden kirkkojen" puhemies. Myös paavi Fransiskuksen paimenkirje "Laudato si" on toivottavasti vihdoin saanut kirkot ja kristityt ymmärtämään että luonto on Jumalan lahja ja Luoja on antanut ihmisille vastuun huolehtia siitä.

Veli Benoît kertoi miten Taizén veljet ovat olleet edelläkävijöitä ympäristön huollon suhteen. He esimerkiksi rakensivat oman jätevesienkäsittelyjärjestelmän jo 50 vuotta sitten kun sellaisia ei vielä Ranskassa juuri ollut.

Nyt pyritään vähentämään ruokahävikkiä. Yritetään saada ihmiset tiedostamaan miten paljon ruokaa lautaselleen ottaa. Ei ole ihan helppo homma täälläkään kun kesällä on tuhansia nuoria koolla joka viikko. Lounaalla ei tarjota lihaa lain-

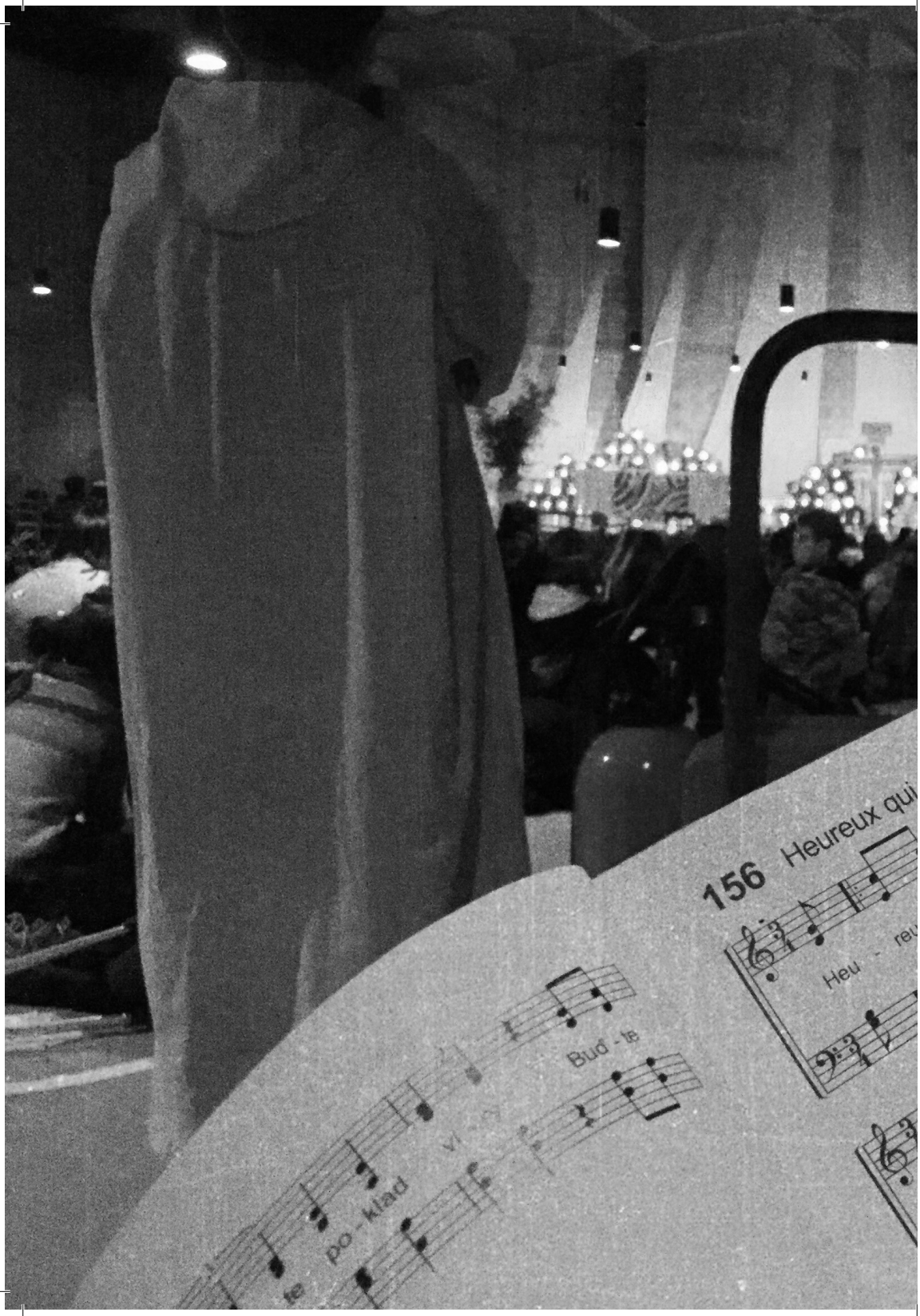
156 Heureux qui
Heu - reu
Bud - le
po - klad

kaan. Juomaveden suhteen on vaikeaa olla säästäväinen kun hanat ovat ahkerassa käytössä.

Jätteiden lajittelu kulissien takana tapahtuu 12 eri kategoriassa. Muovin ja muunkin pakkausmateriaalin määrää yritetään vähentää. Mutta vastassa ovat hygieniasäädökset jotka asettavat vaatimuksia.

Ajankohtaisena esimerkkinä veli kertoi miten hän on jo useamman kerran yrittänyt ehdottaa että Euroopan kokouksissa luovuttaisiin muovikassien käytöstä ruoanjakelussa. Kymmeniä ja satojatuhansia muovikasseja! Osallistujia pyydetään tuomaan oma kassi mukanaan. Mutta se ei toimi. Vaihtoehtona Benoït on ehdottanut että painettaisiin Taizén logo kangaskassiin jonka osallistujat saisivat tullessaan. Mutta tämä ehdotus ei ole mennyt läpi veljien keskuudessa. Ei ole helppoa heilläkään!

Taizéssä käytetään jo aurinkoenergiaa veden lämmitykseen. Kirkon valot on vaihdettu LED-lampuiksi ja sinne on asennettu lattialämmitys. Sen kyllä huomaa kun siellä istuu!

Jeesus otti esimerkkinsä jokapäiväisestä elämästä ympärillään. Meidänkin saisimme olla tietoisia asioiden arvosta. Ehtoollisella Luojan ja ihmisen yhteinen työ on konkreettisesti esillä kun jaamme leivän ja viinin, maan ja ihmisen työn hedelmät.

Katolisessa messussa pappi rukoilee ehtoollista asettaessaan : “Kiitetty olet sinä, Jumala, kaikkeuden Herra, koska sinun anteliaisuudestasi olemme saaneet leivän, jonka kannamme eteesi, maan ja ihmisten työn hedelmän, josta meille tulee elämän leipä. Kiitetty olet sinä, Jumala, kaikkeuden Herra, koska sinun anteliaisuudestasi olemme saaneet viinin, jonka kannamme eteesi, viiniköynnöksen ja ihmisten työn hedelmän, josta meille tulee hengellinen juoma.”

"Kirjoittaja on Ranskassa asuva Sinapinsiemen, jonka vierailut Taizéssa eivät vielä ole loppuneet.”

SINAPINSIEMEN RY

Sinapinsiemen ry on vuonna 1979 perustettu kristillinen järjestö. Sinapinsiemen ry rohkaisee etsimään Raamattuun pohjautuvaa kristillistä elämäntapaa, jossa on tilaa rukoukselle, vuorovaikutukselle ja yhteisöllisyyden kautta toteutuvalle lähimmäisenrakkaudelle. Tähän elämäntapaan liittyvät myös luomakunnan kunnioittaminen ja ekumenia. Näiden arvojen kautta ja kolmiyhteiseen Jumalaan sitoutuen Sinapinsiemen ry tarjoaa vaihtoehdon yhteiskunnassamme ilmenevälle kulutus- ja kilpailukeskeiselle elämäntavalle. Sinapinsiemen ry toimii myös yhteydenpitäjänä niiden suomalaisten kesken, jotka ovat saaneet vaikutteita ranskalaisesta Taizén ekumeenisesta luostariyhteisöstä.

Kansainvälinen toiminta

Sinapinsiemen ry hoitaa Suomessa kummilapsitoimintaa yhteistyössä Intian Gujaratissa toimivan Education Sponsorship Programmen kanssa. Kummina voi tukea sikäläisen alkuperäisväestön eli Adivasien lapsia saamaan koulutusta järjestön ylläpitämissä sisäoppilaitoksissa. Kummilapsen koulutuskustannukset ovat 200 euroa vuodessa.

Sinapinsiemen ry on tukenut stipendein joitakin kehitysmaan köyhiä opiskelijoita myös korkeakouluopinnoissa. Yksi näistä on pastori Kom, joka on perustanut lastenkodin kotiseudulleen Intian Manipuriin. Tätä hanketta yhdistys on ollut tukemassa ja avustamassa.

Sinapinsiemen etsii uusia toimijoita

Yhdistyksessämme on tällä hetkellä noin 300 jäsentä. Etsimme Morbackan ja Ukinrannan jälkeen uusia toimintamuotoja, joissa on tilaa avoimuuden, fransiskaanisen ilon, huolettomuuden ja hiljaisuuden hetkille. Vaalimme yhteisöllistä ja yksinkertaista elämäntapaa ja ekologisen vastuun kantamista Taizen hengessä. Julkaisemme neljä kertaa vuodessa ilmestyvää Sinapinsiemenlehteä, jossa pohdimme yhdistyksellemme tärkeitä teemoja. Toimintaa rytmittää yhdistyksen sähköpostilista, jonne voi liittyä laittamalla sähköpostia sihteerille: **sihteeri@sinapinsiemen.fi.**

Tarvitsemme toimintaamme myös uusien jäseniemme tukea ja osallisuutta. Olet lämpimästi tervetullut mukaan!

Haluamme yhdistyksenä olla ja toimia niin, että se resonoi meissä jäsenissä, kiinnostaa ja synnyttää uutta. Miten rakentaa tätä monimutkaistuvaa maailmaa yhdessä, Kristusta kuunnellen? Yhdistyksessä toimii parhaillaan 6 työryhmää, joihin tarvitsemme jäsentemme osallisuutta ja osaamista.

Kustannustoimintaryhmä
Työryhmä on herätellyt eloon Sinapinsiemenen kustannustoimintaa. Tarkoituksena on julkaista jäsenten omia tekstejä (ensimmäinen julkaisu on juuri tullut uunista ulos!) ja kääntää mm. Taize-kirjallisuutta. Mukaan? Ota yhteys: **matti.kristola@evl.fi.**

Tiedotusryhmä
Työryhmä tiedottaa Sinapinsiemenen toiminnasta eri kanavia pitkin. Tähän ryhmään etsitään uutta vetäjää. Mukaan? Ota yhteys: **matleena.ikola@gmail.com.**

Lehden toimituskunta
Sinapinsiemenen lehden toimituskunta keskustelee lehden teemoista ja kirjoittajista sähköpostilla: moni toimituskuntalainen myös kirjoittaa lehteen itse. Mukaan? Ota yhteys: **matleena.ikola@gmail.com**

Kansainvälinen diakoniaryhmä
Työryhmä pitää yllä yhteyksiä erityisesti Intiaan, Komiin ja isä Cedriciin. Mukaan? Ota yhteys: **jarmo.rautiainen@iki.fi.**

Retriittiryhmä
Työryhmä ylläpitää Sinapinsiemenen retriittitoimintaa ja hiljaisuuden viljelyä. Mukaan? Ota yhteys:
soili.juntumaa@gmail.com.

Taize-ryhmä
Työryhmä pitää yllä Sinapinsiementen Taize-yhteyttä. Mukaan? Ota yhteys:
krikallinen@gmail.com.

Tarkempia tietoja yhdistyksestä saat kotisivuiltamme: **www.sinapinsiemen.fi**

Julkaisija:
Sinapinsiemen ry
(perustettu 1979)

Vastaava toimittaja:
Matleena Ikola
Perttulantie 80 A as 5
13430 Hämeenlinna
puh. 050 5177 545
matleena.ikola@gmail.com

Taitto:
Jussi Jääskeläinen & Fanni Maliniemi
fanni.maliniemi@gmail.com

Kuvat joissa ei ole mainintaa ovat CC0 Public Domain lisenssin alaisia ja pääosin internet sivulta: www.pixabay.com

SINAPINSIEMEN

Tilaukset ja osoitteenmuutokset:
Riki Kuivalainen
Kisatie 6A 5
31760 Urjala
Sähköp. sihteeri@sinapinsiemen.fi
puh. 040-5814857 *(mieluiten tekstiviestit)*

Lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Lehti on yhdistyksen jäsenmaksun maksaneille ilmainen.

Painopaikka:
Kopio Niini Oy, Helsinki 2013
ISSN 1239-5889

Lehden palautusosoite:
Sinapinsiemen ry
Matleena Ikola
Perttulantie 80 A as 5
13430 Hämeenlinna

BA2
Itella Posti Oy

Itella Green

ISSN 1239 5889